

September 2020

Nr 9

TAHKE

Uhh! Ähh! Rammumeeste maailmameistrivõistlustel jäi seekord esikoht välja andmata! Võistluste viimase ülesandega – koolikoti tõstmisega – ei saanud ükski musklimees hakkama. Järgmisel korral nii rasket väljakutset võistluste kavasse ei võeta ...

Mida rammumees arvab?

Ootame sinu vastuseid 18. septembriks aadressil Täheke, Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn või taheke@taheke.ee.

Vastuseid võid saata ka Lasteekraani kodulehelt. Vastusele lisa oma ees- ja perekonnanimi, vanus ja aadress.

Parimatele vastajatele on auhinnaks Grigori Osteri raamat „Õuduste kool“ kirjastuselt Varrak ja Indrek Koffi „Kooliraamat“ Tallinna keskraamatu-kogult.

Võiduvastused

Onu Heino mõtleb: „Peaks vist ka sulgedega püksid muretsema!“

Mona Käär, 9 a, Tallinn

„See nägu kõlab küll tuttavalt!“

Josep Rand, 10 a, Tallinn

„Miks part alati ägedamaid asju saab?“

Janeli Juursalu, 10 a, Kärkla

Janeli ja Mona saavad auhinnaks Aino Perviku raamatu „Paula“ ja Josep saab Epp Petrone raamatu „Elas kord ...“.

Joonistanud Hillar Mets

Eelmisel korral tahtsime teada, mida mõtleb onu Heino, kui näeb pardil väga iseenda moodi ujumisrõngast. Aitäh kõigile vastajatele!

Palju õnne!

Kõik auhinnad tulevad postiga.

TÄHEKE

TUHISE TÄHEKESEGA
UUDE KOOLIAASTASSE!

SOODUSHIND VAID SEPTEMBRIS
Tellimuse vormistamine telefoni teel:
617 7717, märgusõna ERIPAKKUMINE,
või internetis
<https://tellimine.ee/est/taheke-2020-0>

TÄHEKE
AASTATELLIMUS
10 EUROT

SISUKORD

Luuletused <i>Leelo Tungal, Mart Juur jt</i>	4
Siim ja seened <i>Hugo Vaher</i>	6
Peeglipere pühapäev <i>Doris Kareva</i>	8
Luuletused <i>Helle Kirsi, Ira Lember, Triin Soomets</i>	10
Tere tulemast pahupidikooli! <i>Ilona Martson</i>	11
Piimahambad <i>Andrus Kivirähk</i>	12
Post	14
Meisterdus <i>Rääkiva paabulinnu mäng</i>	15
Loodus <i>Hiidämbliku emahool</i>	17
Nali	18
Arva ära!	19
Koomiks <i>Kosmoserotid</i>	20

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Toimetaja Kadri Hinrikus
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett: Dan Mikkin

Toimetuse kolleegium: Jaanus Vaiksoo, Leelo Tungal,
Piret Raud, Kadri Tiisel

Tähekest saab tellida e-arve püsimaksiga
www.tellimine.ee või telefonil 617 7717

Esikaane on joonistanud Marju Tammik

MARTEN HIMMA
MARIMETSA RABA
MATKARAJAL

NUUSKMÖMMIKU VÖISTLUS ON LÄBI

Suvel oli kõigil võimalus saata Tähekesele jutte ja pilte matkadest Eestimaa põnevatesse kohtadesse. Fotosid läkitati meile Marimetsa ja Oandu matkarajast, Pakri poolsaarest, Tõstamaast, Otepääst, Käsmust, Toilast, Põltsamaa roosisaarest, Palmse mõisast ja mitmetest muudest kaunistest paikadest. Näiteks 11-aastane Eva Maria Moilane on kirjutanud oma Vösul tehtud foto juurde: „Ranna lähedalt leidsime võlumetsa, kus palju mahalangenud puid, salaradu, sõnajalgu ja sammalt, selles metsas on kindlasti mõned avastamata pisielukad peidus.“

Aitäh kõigile, kes võistlusest osa võtsid. Au-hinnad kirjastuselt Sinisukk pälvivad Sander Sild, Marten Himma, Klen Uusküla.

Palju õnne võitjatele!

TÄHEKE SETO KEELES

Juba kolmandat korda ilmus suvel Tähekesse erinumber ka seto keeles. Sealt saab lugeda Andrus Kivirähki, Silvi Palmi ja Rainer Rahasepa jutte, nalju, koomiksit, laste omaloomingut, lahendada rist-sõnu ja viktoriini ning õppida tegema manna-vahtu. Ajakiri valmib Tähekesse toimetuse, Tallinna Seto Laste Kooli ja Rahvakultuuri Keskuse koostöös.

KLEN
UUSKÜLA
OANDU
MATKARAJAL
MUSTIKAID
SÖÖMAS

SANDER SILLA FOTO KÄSMUST

Leelo Tungal
NAGU ÕPETAJA

TAHAN SAADA SAMA TARGAKS
NAGU ÕPETAJA,
ET MIND PAHAD POISID KARDAKS
KOOLIS KOGU AJA.

TAHAN OLLA SAMA KENA
NAGU ÕPETAJA,
ET MIND LAPSED IMETLEMA
PEAKSID KOGU AJA.

TAHAN OLLA SAMA PIKK KA
NAGU ÕPETAJA,
ET MUL KIKIVARVUL IKKA
SEISTA POLEKS VAJA.

JA ET PÖRAND RÕÖMSALT NAKSUKS
KLASSIS KOGU AJA,
TAHAN SAADA SAMA PAKSUKS
NAGU ÕPETAJA!

Mart Juur
**TUNNE OMA
ÕPETAJAT**

KAUA POLE KOOLIS KÄINUD,
KOOLITEEGI MEELEST LÄINUD.
ÕPETAJA AINULT ZOOMIS –
VIRKU KIITIS, LAISKU NOOMIS.

KUI KORD LÄBI SAAB KOROONA,
SIIS ME VÕIME SUURE HOOGA
JÄLLE KOOLIMAJJA MINNA,
KÜLLAP VIIJAID LEIDUB SINNA.

AGA KUIDAS ÄRA OMA ÕPETAJA
TUNNEME? ET TA POLEKS VALE?
MEIE ÕPS ON PIKK KUI MAJA,
ILUS, TARK JA VÄGA SALE!

Joonistanud Priit Rea

Jüri Kolk
KANA NOKAST

KUULSIN JUST, ET KANA NOKAST
MUNEB JA LEHM LÜPSAB SUUST.
MÕTLEN MEIE KOOLI KOKAST,
ANNAST. TA ON ÕIGEST PUUST!

ON SES KOOLIS LASTEVÄGI
KÄIND VIST AASTATUHANDEID –
MINU EMA, ONU, TÄDI –
TÄDI ANNA TOITIS NEID!

TEAN, ET ANNA KEETIS KÕRTI
MAIDULE, KES SEGAB MÕRTI.
TUBLISTI ON SÜÜA VAJA,
ET SUST SAAKS KORD EHITAJA.

KAIEL, TALLE MAITSES PRAAD,
ON NÜÜD INSENERIKRAAD,
AGA TOIDUS SONKIV MÄRTEN
LAIDAB AJALEHES VÄRSSE.

KES SÕID ÄRA MAGUSTOIDU,
NEIL ON KÕIGIL OHTRALT OIDU.
SELLEST ARU SAIN MA TÄNA,
HOMME KOKATÄDI TÄNAN.

VIST VÕIKS LILLED MINNA LOOSI –
TÄNUKS MOOSI EEST VIIN ROOSI!
KUID ME KOOLI ÕPETAJAD ...
MILLEKS, ÕELGE, NEID ON VAJA?

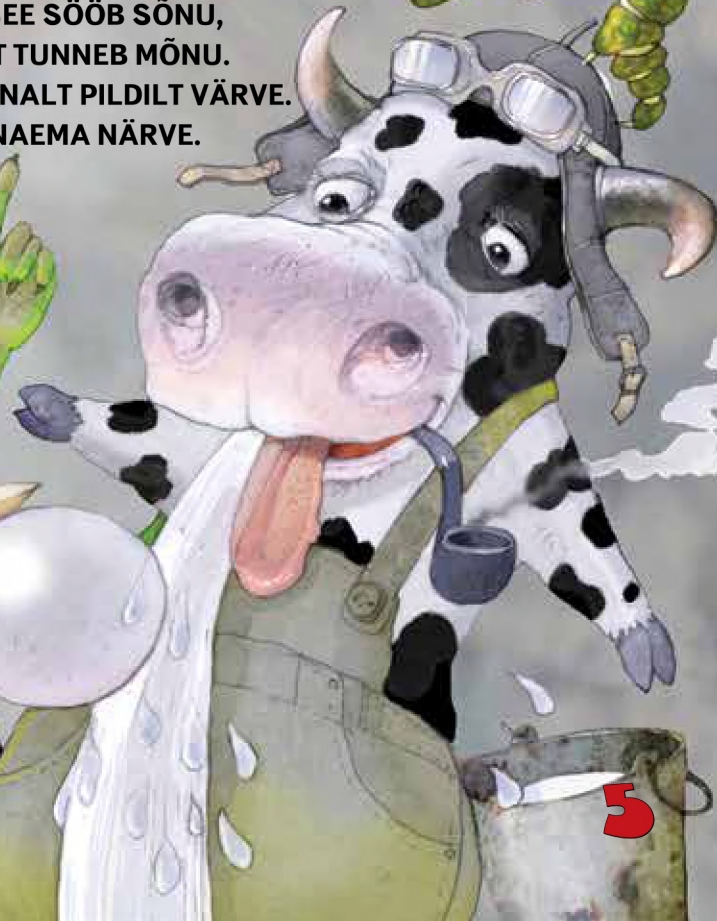

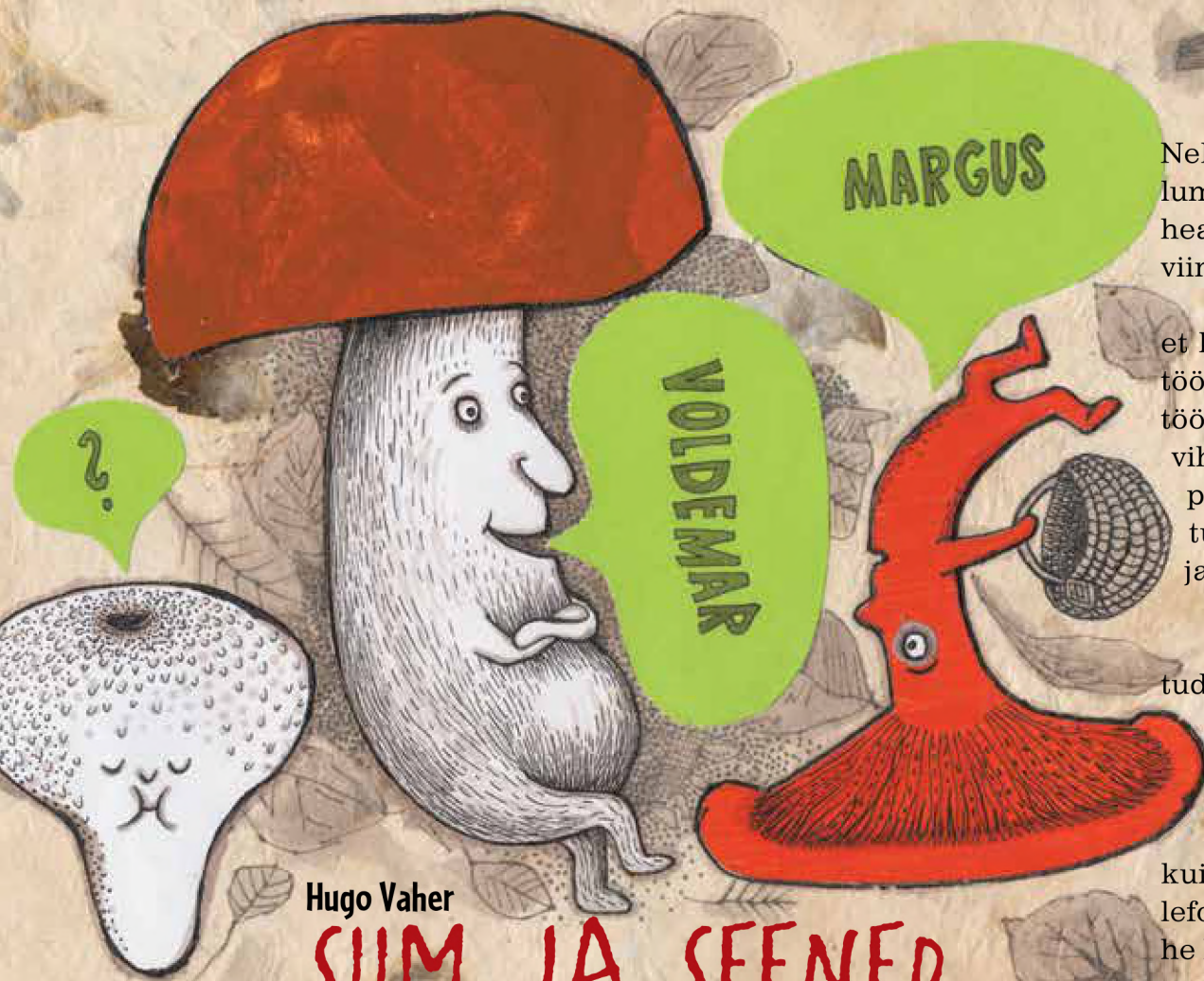
Ilmar Trull
SÕOMA!

NOORIKUD SÕID SÕÖRIKUID
JA VANURID SÕID KOORIKUID
JA SÖDURID SÕID SULAVÖID
JA KÄRBSESEENI NOSIS NÕID.

KAS ÜRASKID SÕID KOOREVÖID
VÕI SÕID NAD PUUDEVÕÖRIKUID?
EI TEA. KUID LAPSED PUTRU SÕID
JA SOOL SÕI LINNAS SÄÄRIKUID.

LUULETAJA, SEE SÖÖB SÕNU,
SÕNAVAHUST TUNNEB MÕNU.
AEG SÖÖB VANALT PILDILT VÄRVE.
MA SÖÖN VANAEMA NÄRVE.

Hugo Vaher

SIIM JA SEENED

Ühel päeval andis loodusõpetuse õpetaja koduseks ülesandeks töölehe metsas kasvavate seente kohta.

Siim pakkis koju jõudes koolikoti lahti ja asus esimese asjana loodusõpetuse kallale. Ülesanne ei olnud kergete killast – töölehel oli kujutatud kaheksat seent. Siim mäletas, et õpetaja oli palunud kodus piltide järele seente nimed kirjutada.

Esimesele kolmele tulid nimed kergesti.

Neljanda puhul pidi Siim pisut mõtlema ja kaaluma. Ta vaatas ja uuris fotot. Pingutas mälu, et head tulemust saada. Nimi pidi sobima. Paarile viimasele seenele leidis poiss nimed internetist.

Töö valmis, vaatas Siim selle üle, kontrollis, et kirjavigu poleks, ja asetas siis tehtud koduste tööde kuhjale vundamendiks. Täna pidi ta selle töölehe peale panema veel oma inglise keele töövihiku, muusikaõpiku ja matemaatika asjad. Nii paljudes ainetes oli kodus õppida jäetud. Siim, tubli nagu ta oli, sai kõik mõne tunniga valmis ja läks seejärel õue mängima.

Järgmisel õhtul kutsus isa Siimu enda juurde.

„Kas tead, Siim, et sul on päevikusse märgitud: väikesed probleemid loodusõpetuse kodutöös?“ uuris isa.

„Mis probleemid?“ jäi Siim mõttesse.

Oma arust oli ta töölehe kenasti kontrollimiseks üle andnud ja siis tagasi saanud. Tõsi, kui õpetaja ülevaadatud töö ulatas, helises tal telefon ja ta pidi kõnele vastama. Siim aga oli töölehe kotti pannud ja mõne hetke pärast unustanud.

„Kas sa näitaksid mulle oma kodutööd?“ palus isa prille ninale asetades.

Siim läks oma tupp ja tuli sealt mõne aja pärast töölehega tagasi.

„Kas sa ise oled seda juba vaadanud?“ küsis isa.

„Ei,“ tunnistas Siim, „ma arvasin, et sellega on kõik korras.“

Siim vajus mõttesse – kas tõesti on mingid probleemid? Ta oli ju nii hoolas olnud. Kontrollinud kirjavead üle ja puha. Esimese asjana koju

jõudes oli ta selle ülesandega tegelenud. Mis võis küll valesti olla?

Isa uuris hetke töölehte ja pahvatas siis kõva häälega naerma. Siim vaatas talle küsivalt otsa.

„Ha-ha-haa, sa oled ikka kavalpea,“ naeris isa.

„Mis siis on?“

„Noh, iseenesest ei ole ju midagi valesti,“ alustas isa prille eest võttes ja silmanurka pühkides, „aga ütle mulle palun, mis seen on Voldemar?“

Siim ei saanud aru.

„Käime sügiseti metsas, korjame korvitäie Marguseid, nii jah?“ itsitas isa.

„Aa!“ lajatas Siim endale käega otsaette. Ka tema nägu löi nüüd naerule. Ta punastas.

„Seal oli mõeldud seente nimetusi! Aga mina mõtlesin, et neile tuleb mõelda päris nimed nagu inimestel!“

„Ega sa tegelikult valesti ei teinud. Kui nüüd need päris seeneliikide nimetused ka sinna saaks,“ tunnustas isa.

„No seda ma ka ju oskan. Voldemar on puravik! Ja Margus on kuuseriisikas,“ seletas nüüd Siim õhinal.

Ta tundis seeni hästi. Selles ei olnud mingit küsimust.

Mõne hetkega olid seentel ka õiged nimetused taga.

„Viimase seene nimi meeldis mulle kõige rohkem,“ lausus isa, kui Siim oli oma kodutöö parandamisega ühele poole jõudnud, „männiriisikas Manivald.“

„Mulle endale ka. Ma mõtlesin seda kõige

kauem,“ kostis Siim, „ma tahtsin, et seen ja nimi ikka hästi kokku sobiksid.“

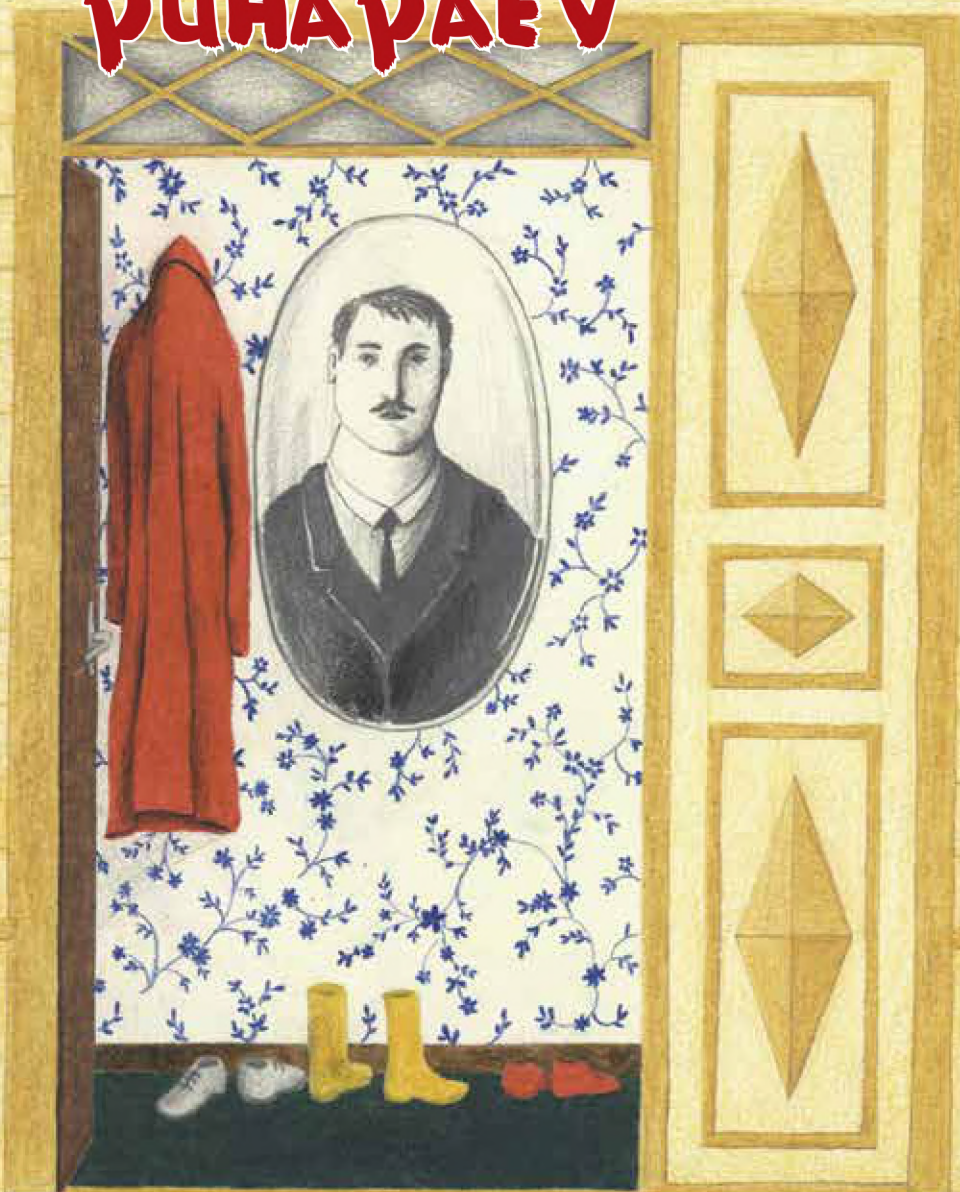
Isa uuris männiriisika pilti tähelepanelikult.

„On küll täitsa Manivald,“ arvas ta siis ja lissas: „Lähme nüüd sööma, ema tegi Manivaldist kastet.“

Siim turtsatas naerma.

Doris Kareva

PEEGLIPERE PÜHAPÄEV

Ühes pealtnäha päris tavalises majas elas perekond Peeglid. Tavaline oli see maja mõistagi üksnes möödakäijate jaoks. Elanikele oli see koht kodu. Ja kodu on alati kõike muud kui tavaline – tuttav ja kodune küll, aga ometi ainukordne, tulvil saladusi, üllatusi, avastusi ja ootamatusi.

Perekond Peeglite majas igatahes kehtisid kindlad reeglid. Kes iganes ukse taga kella juhtus helistama, sattus kõigepealt silmitsi koguka pereisa Esikupeegluga. Tema vaatas külalise üle ja tegi ainsa silmapilguga kindlaks, kas tulijat ka edasi kutsuda või piisas põgusast jutuajamisest, näiteks kinnitusest, et ostusoovi küll seekord pole. Ja kui külaline kippus ikka edasi vaidlema, oskas esinduslik isa Esikupeegel nii mõjusalt kõhata, et jutt sinnakohta katkes.

Nõtke pereema Tualettpeegel, väliselt hoolitsetud, sisimas hillitsetud, oli hoopis teistsuguse loomuga; tema hoidus parema meelega igasugustest vaidlustest. Seevastu – või ehk just seetõttu – usaldati temale nelja silma all kõige suuremaid saladusi. Nutetud silmi oli Tualettpeegel elus näinud nii palju, et suutis ainsa hetkega kaastundest uduseks minna – ja alati lahkuti tema juurest kergema südamega.

Tilluke Taskupeegel aga ei tahtnud taskuski paigal püsida. Küll esitas ta lõpmatult küsimusi, küll vilgutas ja välgutas päikesekiirt, mis röömsate jänesehüpetega mööda toaseinu tantsis. Kõige rohkem meeldisid Taskupeeglile aga väljasõidud koos vanaisa Tagasivaatepeegluga loodusse ja lõputud lood sellest, missugune maailm oli vanasti.

Peeglipere oli harjunud kõiki asju omavahel arutama, mõtteid, tundeid ja tujusid vastastikku peegeldama – mis aga ei tähendanud sugugi, et nad kõiges oleks alati samal meelel olnud. Nagu selgi pühapäevahommikul.

„Kõige tähtsam siin elus on tõde,“ arutas isa Esikupeegel. „Ja just meie võimuses on seda väljendada. Mitte midagi ei ole maailmas rohkem vaja kui selget, ausat, otsekohest tõde.“

„Ma ei ole selles päriselt kindel,“ märkis ema Tualettpeegel silmi vidutades ja otsekui kuhugi kaugusse vaadates. „Osavõtlikkus on sageli olulisem kui otsekoheus. Mina olen valmis pigem pisut painduma, kui vaid saan kellelegi lohutust pakkuda.“

„No see ei kõlba küll kuhugi!“ hüüatas isa Esikupeegel. „Köverpeeglite koht olgu lustipargis, tõetruudus on peegli au küsimus.“

Emal Tualettpeegel kattus kerge uduga, aga ei vaielnud vastu. Küll aga lõi särama tilluke Taskupeegel. „Lustipark, ohoo! Millal me sinna läheme?“ tahtis ta teada. Isa Esikupeegel kõhatas, et midagi kaalukat ja mitte liiga ebamäära lausuda, kui akna alt kostis autosignaali. „Vanaisa Tahavaatepeegel!“ kilkas tilluke Taskupeegel aknast välja vaadates ja ruttas jooksujalu õue, enne kui ema Tualettpeegel talle taskurätigi jõudis taskusse panna.

„Kas lähme lustiparki?“ nõudis tilluke Taskupeegel niipea, kui oli vanaisa autos istet võtnud. „Ma tahan Köverpeegleid näha.“

Vanaisa Tahavaatepeegel muutus korraka mõtlikuks. „Seda võime teha küll,“ arutas ta. „Aga ära arva, et need on päris peeglid, samasugused nagu meie. Nad pole sugugi meie sugulased, vaid väljamõeldised, tahtlikud moonutajad. Nendega on väga lõbus, aga neid ei saa usaldada.“

„Lähme juba, lähme juba!“ kibeles tilluke Taskupeegel. Ja auto liikuski paigast.

Lustipargis oli nii palju uut ja põnevat, et üles ja alla, siia ja sinna ja iseäranis suure lustiga ringiratast kihutanud tilluke Taskupeegel kippus varsti päris ära väsimata. Köverpeegleid tahtis ta aga kindlasti näha. Ja seal nad olidki!

Üks muutis igaühe, kes temasse vaatas, pikaks ja peenikeseks, suisa luidraks, teine sealsamas kõrval aga laiaks ja lühikeseks, täitsa jässakaks nässakaks.

Hüppeldes ühe ja teise Köverpeegli vahel, sai Taskupeegel päris kiiresti aru, et iga peegeldust ei pea sugugi tõseks pidama.

Unega võideldes küsis tilluke Taskupeegel vanaisa Tahavaatepeeglit veel: „Kas peeglid on igavesed?“ – „Kuidas võtta,“ vastas vanaisa, pilk ainiti teele suunatud. „Mõnikord purunevad peeglidki. Aga ka siis jätkub nende elu teistsuguses vormis. Näiteks sinu tädist, kes noorest peast kildudeks kukkus, sai paljude vaimustuseks Diskokuul...“

Siis aga märkas vanaisa Tahavaatepeegel, et tilluke Taskupeegel juba magas. Päev oli tõepoolest olnud pikk ja põnev.

Helle Kirsi
TERE!

VANAEMA ON MUL JUBA
ÜSNA EAKA KEREGA,
AGA IGAT PÄEVA ALGAB
IKKA REIPA TEREGA.
ISEGI KUI TÄITSA ÜKSI
ALUSTAB TA HOMMIKUT,
SAAVAD TERE! MÜTS JA PÜKSID,
KOHVIKANN JA KUMMIKUD.

„VIISAKUS TEEB TUJU VIRGEKS,
TULEB NÕNDA TERVISKI.
AJAB HAIGE SELJA SIRGEKS,
ROHTU POLE TARVISKI!
VIISAKAD ON MEIE KANDIS
LUGUPEETUD ISIKUD,“
ÜTLES MEMM JA MULLE ANDIS
OMA TEREPISIKU.

Ira Lember
VANAEMA

VANAEMA, KULLAKALLIS,
MIKS SU JUUKSED ON NII HALLID,
MIKS SU PALGEIL KORTSUJOOSED,
MIKS SU KÄTEL NÄHA SOONED?

POLE, POJU, KORTSUD NEED,
PALGETEL MU KÄIDUD TEED.
JUUKSEID KULLASEID MA KANDSIN,
KULLA LASTELE NEIST ANDSIN.
KÄTE PEALE AGA VOOLIS
TÖÖ MUL MÄLESTUSEKS SOONI.

Täheke nr 2, 1965

Triin Soomets
TÜTAR

TÜTAR KULLAKALLIS, MILLAL
JUUKSED MUUTUSID SUL LILLAKS?
MIKS SUL ÜHA KLAPID KÕRVAS?
MIKS SU NINAS SÄRAV RÕNGAS?

EMME, KAS ON RÕNGAS SEE,
MIKS MUST VÄLJA ÜLDSE TEED?
JUUKSEID KULLASEID MA KANDSIN,
KULLA KIUSAJAILE ANDSIN.
KLAPPIDEST MA KUULAN AGA
ARMASTUST SU SELJA TAGA.

TERE TULEMAST PAHUPIDIKOOLI!

Väga võimalik, et sa veel ei tea, mis on Pahupidikool. Kui see on tõesti nõnda, siis lähimast raamatukogust saab sellest koolist rääkivad teosed alati koju laenata.

Kõige esimene raamat kannab pealkirja „Pahupidikooli isemoodi lood“, sellele järgneb „Pahupidikool kukub kokku“ ja „Pahupidikooli tabab üllatus“. Tänavu sügisel aga ilmub neljas ja ühtlasi viimane raamat Pahupidikoolist – selleks on „Pahupidikool ja Hukatuse Pilv“. Need on kirjutanud USA lastekirjanik Louis Sachar, pildid on joonistanud Tähekesse hea autor Hillar Mets ja raamatud tõlkinud Leelo Märjamaa.

Aga miks on Pahupidikoolil nii kummaline nimi? Juhtus nii, et kui see kool ehitati, oli esialgu kavas ehitada ühekorruseline hoone, kus oleks kõrvuti kolmkümmend klassiruumi. Kuid selle asemel ehitati kogemata kolmekümnekor- ruseline hoone, kus igal korrusel on üks klassi- ruum ...

Kõige kõrgemal, kolmekümnendal korru- sel, õpivad esimese klassi lapsed. Nende klassi- juhatajaks on proua Pärl (enne teda oli proua Mürk, kes nüüd käib vahel kummitamas).

Selles klassis õpivad: Todd, kes jääb alati süüdi; Sharie, kes kogu aeg magab; Bebe, kes suudab ühe kunstitunniga joonis- tada 378 pilti; väga suurte kõrvadega Myron; jäätisemaias Maurecia; Kathy, kes mõtleb

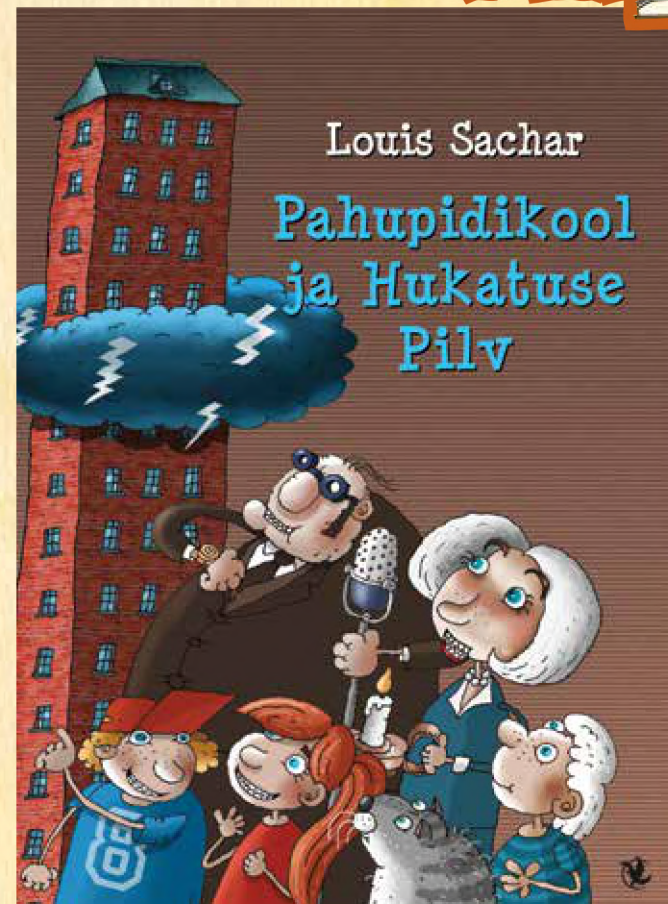
teistest ainult halba; Paul, kes ei suuda jätta tirmata tema ees istuva Leslie patse; muidugi ka Leslie ise; Dana, kellel on palju sääsekupe; Rondi, kellel on puudu kaks esihammast; rohe- liste juuste, lillade kõrvade ja sinise näoga Ste- ven ja tema sõber Jason; siis veel üks poiss, keda hüütakse miskipärast D.J.-ks; ja Benjamin Nashmatt, keda miskipärast hüütakse Mark Mölder, ning lõpuks veel Kalvin, Sammy, Dee- dee, John, Joe, Allison, Dameon, Jenny, Terren- ce, Joy, Nancy, Steven ja koguni kolm Erikut.

Pahupidikooli direktor on härra Piits, kes eelistab õpilastega suhelda valjuhääldi teel. Ja kokk on proua Soust, kes suudab valmistada täiesti maitsetut toitu. Keldris elavad surnud rotid ja vahel ilmuvad sealt ka kolm musta üli- konna ja diplomaadikohvriga meest, kaks neist vuntsidega ja üks kiilakas.

Ah soo, sellel koolil pole ka üheksateist- kümnendat korrust olemas. Üheksateistkümnendal korrusel õpetab preili Zarv, keda pole samuti olemas.

Kui tahad lugeda toredaid jutte just koolist, siis soovitan sul Pahu- pidikooli parajalt jabura tegelas- konnaga tuttavaks saada!

Ilona Martson

Pahupidikool kirjandustänava festivalil

Kirjandustänav festivali Kadriorus peetakse tänavu 5. septembril. Eesti lastekirjan- duse keskuse, Tähekesse ja Hea Lapse telgis toimub kell 13 ka „Pahupidikooli ja Hukatu- se Pilve“ esitlus. Aga lisaks on meil kavas ka palju muud põnevat. Tule kindlasti kohale! Kirjandustänaval näeme!

Andrus Kivirähk

PIIMAHAMBAD

Martin oli juba päris suur poiss, aga mõned piimahambad olid tal ikka veel alles suus. Üks neist oligi nüüd koledasti loksuma hakanud ja Martin võttis julguse kokku ning tõmbas hamba välja.

„Tuligi ära!“ ütles ta rahulolevalt ja viis hamba isale näha. Vanasti, kui Martin oli väiksem, tõmbas tal hambaid välja isa,

aga viimasel ajal sai Martin sellega ise hakkama.

„Väga ilus hammas!“ kiitis isa, kes aias puid saagis. „Kas paned karpi?“

„Muidugi,“ vastas Martin. Tal olid alles kõik välja tõmmatud piimahambad ja ta hoidis neid tühjas kommikarbis.

Maria oli Martini väike õde. Temal olid kõik piimahambad

veel alles ja ta oli natuke kade oma suure venna peale, kellel olid ju lausa kahed hambad – ühed suus ja teised karbis. Vahel lubas Martin Marial oma vanu hambaid vaadata ning siis Maria katsus neid õrnalt näpuga ja mõtles, et kunagi on ka temal selline karbitäis.

„Näita mulle oma hambaid!“ palus Maria ja kuna Martin oli lahkes tujus, siis tõigi ta kommikarbi õue. Maria vaatas hambaid ja isa vaatas ja isegi üks lind lendas aiatooli peale ja vahtis, pea viltu.

„Näed, muustrastas tunneb ka hammaste vastu huvi,“ ütles isa. „Täitsa loomulik, endal tal ju hambaid pole.“ Isa tundis kõiki linde ja teadis neist palju. Tarvitses vaid mõnel linnul metsas häält teha, kui isa kohe ütles: „See on pasknäär.“ Või: „See on metsvint.“

„Kuidas siis muustrastas ilma hammasteta sööb?“ küsis Maria.

„Neelab tervelt alla,“ selgitas isa.

„Aga kui on liiga suur tükk?“ uuris Maria. „Kuidas ta näiteks apelsini sööb?“

„Järelikult ta ei söögi apelsini,“ vastas isa ja läks oma tööjuurde tagasi.

Ka muustrastas lendas minema. Tema asemel ukerdas verandatrepi juurde suur konn.

„Kas konnal on hambad?“ küsis Maria.

Martin ei teadnud, seda polnud talle veel koolis õpetatud. Aga ta otsustas õige vastuse katse abil välja selgitada. Martinil oli taskus pähkleid, ta võttis ühe ja ulatas konnale.

Konn vaatas pähklit, vaatas Martinit ja raputas kurvalt pead.

„Ta ei saa seda süüa,“ taipas Maria. „Tal pole hambaid ja ta ei saa närida!“

„Tuleb nii välja,“ nõustus Martin.

Maria juurdles pisut.

„Aga kingime konnale sinu hambad?“ pakkus ta siis. „Sinu vanad hambad? Sul pole ju neid enam vaja, aga konn saaks edaspidi süüa, mida tahes!“

Martin mõtles ja noogutas.

„Olgu peale,“ ütles ta. Martinil oli lahke süda ja ta polnud kunagi kade.

Ja siis saigi konn Martini

vanad hambad endale. Neid oli nii palju, et kõik ei mahtunudki talle suhu. Aga siis hüppasid põõsastest välja veel paar konna ja Martini piimahammastest jagus neile kõigile.

Õhtul, kui Maria ja Martin juba voodis lebasid ning isa neile unejuttu luges, kostis lahtisest aknast korraga imelikku häält. Keegi justkui ragistas midagi

närیدا.

„Kas sa tead, mis hääl see on?“ küsis Maria isa käest.

„Ei,“ vastas isa ja oli üsna jahmunud näoga. „Sellist häält pole ma veel kunagi kuulnud.“

„Aga meie teame! Konnad söövad pähkleid,“ hüüdsid Maria ja Martin nagu ühest suust. Ometi kord olid nad isast targemad!

*Joonistanud
Mirtel Sildre, 7 a,
Tallinn*

MINU ÕPETAJA

Minu õpetaja on tark ja hea, ta aitab, kui ma midagi ei tea. Ta on töökas ja tubli. Igal uuel õppeaastal kingin talle tulbi. Alati ta õiguse majja toob, ilusa pehme salli ta koob.

*Elisabeth Aare, 4.b kl,
Tallinna Kristiine gümnaasium*

NEED
KINGAD
VIIVAD
KOOLI

SÜNNIPÄEVAD

Kui ma kooli jõudsin, olid õpetaja laual kringel, klaas kakaod, tahvel ☐kolaadi ja kaart. See oli minu sünnipäeval ehk 5. septembril ja ma arvasin, et õpetaja on mulle kingitused teinud, kuid pole neid lihtsalt jõudnud minu kohale viimasesse ritta ära viia.

Nii ma siis murdsin tüki ☐kolaadi ja tahtsin just klassi toreda üllatuse eest tänada ning küsida, kus õpetaja on, kui Maarika kukkus hädaldama, et õpetajal on täna sünnipäev ja mina rikkusin kõik ära. Teised muhelesid.

Siis saabus klassi õpetaja, kes oli viieks minutiks klassist välja saadetud, et Maarika saaks valmis seada õpetaja sünnipäevaüllatuse. Õpetaja ei olnud minu peale üldse pahane ja kraamis kotist välja kaardi ning pulgakommi, soovis mulle head sünnipäeva ja tänas klassi toreda üllatuse eest. Kuid üllatus läks veel edasi.

Kui me kringlit sööma

hakkasime, selgus, et see on toores. Liis ja Hendri vabandasid, et neil oli esimene kringel põhja kõrbenud ja teine jõudis ainult 15 minutit küpseda. Õpetaja ei saanud ka nüüd pahaseks, vaid rõõmustas, et lapsed olid ise kohanud.

Kakao oli kah külma ja puru ujus pinnal. Kes selle teinud oli, ma teada ei saanud. Toitudest olid küll ainult ☐kolaad ja pulgakomm söödavad, aga muidu oli täitsa tore sünnipäev! Ma sain mõned kaardid, Jaanilt sain jalgrattapasuna, mille ma pärast oma vennale kinkisin, neli vihikut tulid minu

klassi hüperõppurilt Maarikalt ning Liis ja Hendri kinkisid labida, mis mul veel praegugi garaazis seisab.

Mulle ja õpetajale lauldi sünnipäevalaulu. Meid tõestati ka. (Mind 11 ja õpetajat 25 korda.) Kõik ähkisid ja puhkisid.

Kui ma koju jõudsin olid laual kook ja kingitused. See-kord minule. Sõbrad tulid ka külla. Rääkisin neile oma päevast. Kõik naersid.

Õhtul, kui ma magama läksin, olin kindel, et see oli kõige toredam sünnipäev, mis mul kunagi on olnud. Ja olen ka siiani.

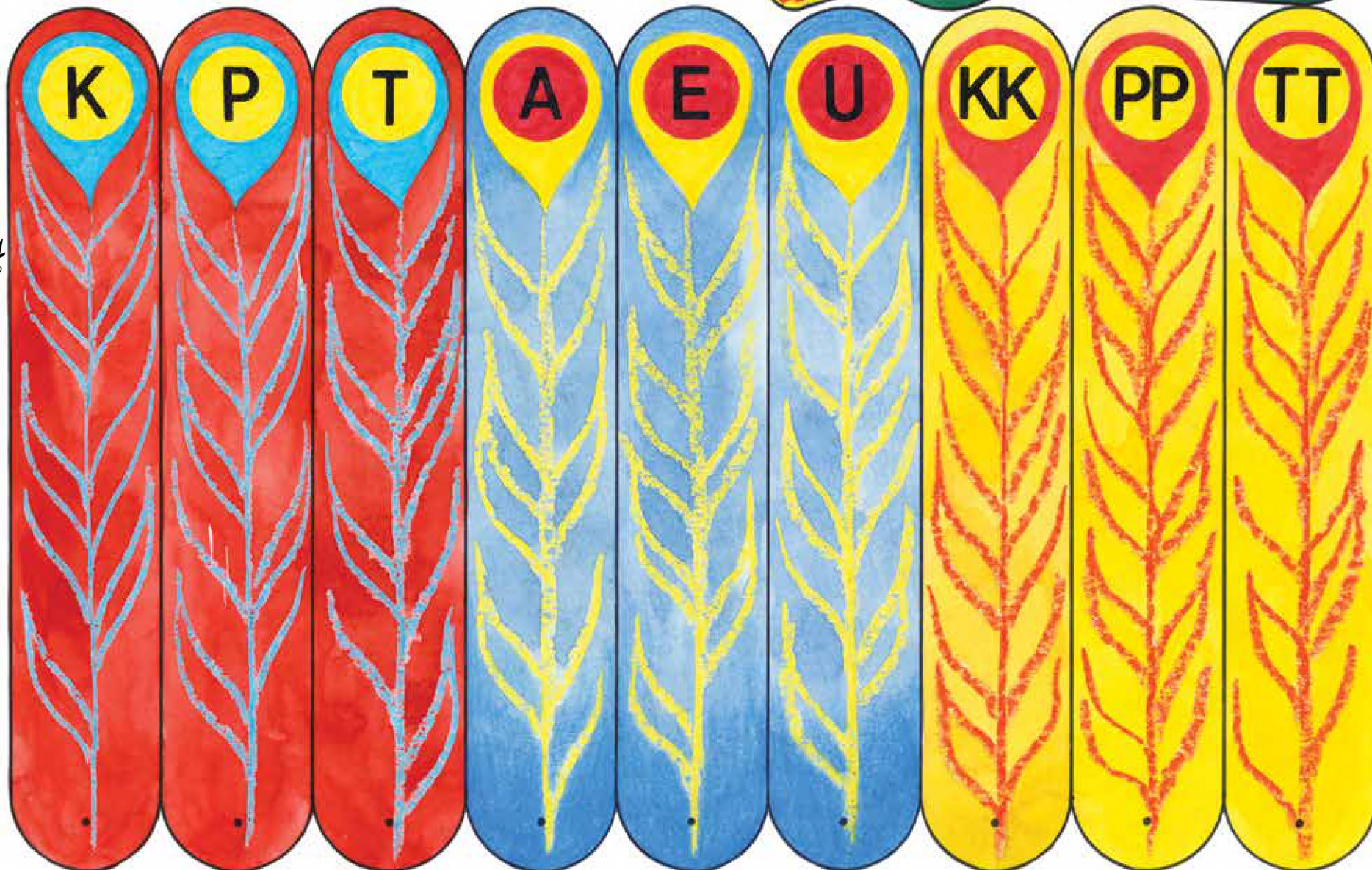
Salme Saag, 9 a, Tartu

RÄÄKIVA PAABULINNU MÄNG

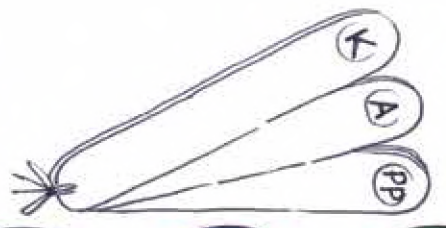
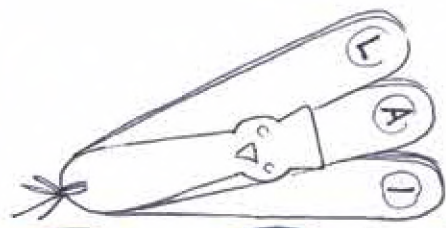
Lõika paabulind ja tema sabasuled välja ning seo lõnga- või niidijupiga nõela abil kokku (vaata joonist järgmisel lehel). Sabasulgi lehvikuks laiali lükates saad mõlemalt poolelt sõnu moodustada. Mitmekesi võib võistelda, kes rohkem erinevaid sõnu pakub!

MEISTERDUS

Meisterdama õpetas Heli Veigel, Täheke nr 6, 1996

HIIDÄMBLIKU EMAHOOL

EMAD HOIAVAD OMA LAPSI. HIIDÄMBLIKUEMA TEEB VÖRGUNIIDIST ÜMMARGUSE KOOKONI JA MUNE B OMA MUND SINNA SISSE.

TA KANNAB KOOKONIT PIDEVALT ENDAGA KAASAS JA JÄLGI B HOOLEGA,

ET KEEGI MUNAKOOKONILE LIIGA EI TEEKS. ÄMBLIKUEMA ISE EI SÖÖ SELLE AJA JOOKSUL MITTE MIDAGI.

KUI ÄMBLIKULAPSED KOOKONIST VÄLJUVA D, EHITAB EMA VÖRGUST LASTEAI A, MILLE JUURDE JÄÄB TA VALVAMA.

ALLES SIIS, KUI TILLUKESED JÄRELTULIJAD ON VALMIS ISESEISVAKS ELUKS, LAHKUVAD NAD LAIA ILMA, ET SUUREKS SAADES OMA LASTE EEST HOOLITSEDA.

Pildistanud ja kirjutanud Urmas Tartes

Lennukis uurib mees:
„Kuulge, stjuardess, miks lennuk nii hullusti raputab? Kas ikka jõuame kohale?“
„Ärge pabistage, jõuame ikka. Lennuväli oli väga halvas seisukorras ja me ei saanud õhku tõusta. Nüüd sõidame mööda maanteed.“

Sõbrannad uuselamurajoonis.
„Minu korteri seinad on liiga õhukesed.“
„Kas sa kuuled tõesti kõike, mis naabrite juures juhtub?“
„Mitte ainult ei kuule, vaid hakkab ka iga kord nutma, kui nad sibulat koorivad.“

Juku kurdab arsti juures:
„Doktor, te käskisite neid tablette võtta tühja kõhu peale, aga see ei aidanud!“
„Miks?“
„Sest nii pea, kui end pöörasin, veeresid nad maha!“

Juku teeb lasteaias Marile ettepaneku abielluda.
Mari teatab: „Ma ei saa!“
„Miks?“ uurib Juku.
„Sest meie suguvõsas on kombeks abielluda ainult lähemate sugulastega: vanaisa abiellus vanaemaga, isa abiellus emaga ja tädi abiellus onuga!“

Juku: „Suur aitäh sünnipäevakingi eest, kallid tädi!“
„Mis sa nüüd, tühiasi!“
„Mina arvasin ka, et tühiasi, aga ema ütles, et tuleb ikka tänada.“

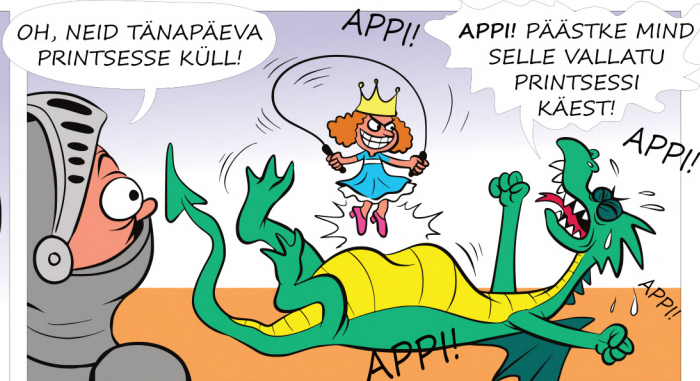
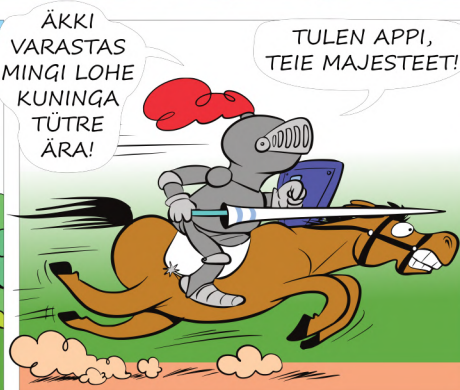
Juku uurib arstiraamatut.
„Appikene! Mul on malaaria!“
„Ära uduta! Sul pole ju mingeid tundemärke!“
„Selles raamatus ongi kirjas, et algul pole midagi märgata.“

Isa tuleb keset päeva töölt koju ja leiab sealt Juku.
„Poiss, miks sa täna koolis pole?“
„Tead, isa, ma ei tunne end päris hästi.“
„Kus kohal?“
„Koolis.“

Juku kiitleb: „Käin õhtuti jooksmas, jooksen kolm kilomeetrit. Kui mõni õhtu vahele jääb, jooksen järgmine kord kaks kilomeetrit rohkem. Näiteks homme pean jooksuma 3486 kilomeetrit ...“

Joonistanud Elina Sildre

Vallatu printsess

Joonistanud Elena Kopylova

NOOLE KÕRVAL OLEV PILT ANNAB SULLE NELJATÄHELISE SÕNA. KIRJUTA SEE RUUTUDESSE NOOLE SUUNAS, ALUSTA PUNASEST NURGAST!
TÜHJADELE SUURTELE RUUTUDELE JOONISTA MIDAGI, MIS ALGAB ÜHEGA NELJAST NURGATÄHEST.

The grid contains the following icons and arrows:

- Row 1:** Green (left arrow), Red, Red, White (right arrow), White (left arrow), Red, White (left arrow), Red, White (left arrow), Red.
- Row 2:** Purple (down arrow), White, Yellow (up arrow), Clock, Lamp, Boat, Chair, Ring, Blue blanket, Green plant, Blue box (right).
- Row 3:** Red, Pink (right arrow), Pink (left arrow), Red, White (right arrow), Red, White (left arrow), Red, White (right arrow), Red.
- Row 4:** Yellow (up arrow), Cake, Jester, Tower, White, Picture, Plant, White, Pot, Spoon, White.
- Row 5:** Green (left arrow), Red, White (right arrow), Red, White (left arrow), Red, Pink (right arrow), Pink (left arrow), Red, White (left arrow), Red.
- Row 6:** White (down arrow), White, White (up arrow), Cup, Shoe, Bird, Eye, White (up arrow), Box, Jar, Swingset, White (up arrow), White (down arrow), White (up arrow), White (down arrow), White (up arrow).
- Row 7:** Red, White (right arrow), Red, White (left arrow), Red, White (right arrow), Red, White (left arrow), Red, White (right arrow), Red.
- Row 8:** Yellow (up arrow), Comb, Face, White (down arrow), White, White (up arrow), Sock, Chicken, White (down arrow), White, White (up arrow), White (down arrow), White (up arrow), White (down arrow), White (up arrow).
- Row 9:** Green (left arrow), Red, White (right arrow), Red, White (left arrow), Red, White (right arrow), Red, White (left arrow), Red.

Joonistanud Heli Veigel, Täheke nr 5, 2001

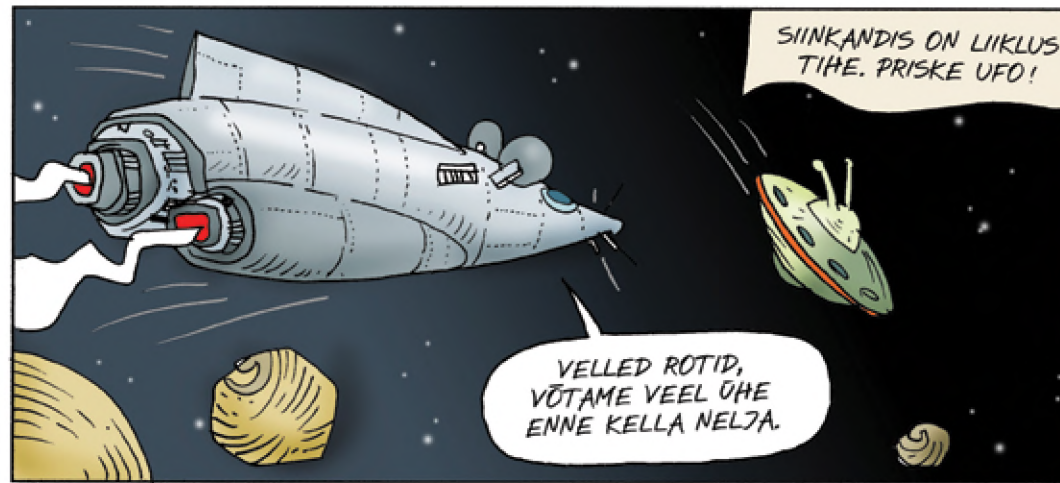
Täheke toimetuse ootab vastuseid 17. septembriks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja raamat "Õuduste kool".

EELMISE „ARVA ÄRA!“ VÕITJA ON JAAK SAAR (6 A). PALJU ÕNNE!

Kosmose ROTID

ASKO KÜNNAP

ÜHEL TÖID JA TEGEMISI TÄIS
PÄRASTLÕUNAL, HIUMAA JA
ANDROMEEDA UDUKOGU VAHEL...

Asko Kannap 193-2020

9 770134 226003

HIND 1.90 EURO